

במאים

„אל-פתח“

ומשרד-החוף

הבטחות, בצורת שידורי פרסומת, וזכרונות הילדות שלו מזכירים לו את הסבתא שלו שהיתה מלטפת אותו, את חברתו שהבטיחה לו שהוא היחידי בעולם, והמראה שלו הניבט אליו מכל ראי מבטיח לו את כל מה שלא הבטיחו האחרים.

במשך הזמן, לאחר שהגיע העירה, נעלם החיוך המטופש שלו. זכרונות הילדות מתחילים להזכיר לו דברים אחרים — את המאבקים של הסבתא, את סופה של אותה חברה שהבטיחה לו שהוא היחידי בעולם, וביום חורף נורא, כשהוא רועד מקור בתוך בית העומד להריסה, והרדיו שר לו שירים על: „כמה זה טוב, מיץ תפוזים קפוא“ הוא הולך וממסכן את הרדיו הזה. לכאורה כדי להשיג קצת כסף לקנות אוכל, ולמעשה כיוון שהוא כבר לא צריך אותו. הוא כבר לא יכול להאמין בו יותר. בהדרגה, לאט לאט, הוא מתפכח מכל האשליות שלו. בניו-יורק, בבית-קפה קטן, הוא נפגש עם ריקו, המכונה בפי כל רצו (עכברוש) (דאסטין הופמן) ורצו לוקח ממנו את כס-

דאן לוק גודאר, נביא הקולנוע המודרני, האיש שדבריו, הנאמרים בתמונות ודיאלוגים, משפיעים על רכבות צעירים בעולם, עומד לעשות סרט על ארגון הפאנתה. לשם כך הוא יערוך מסע בארצות ערב, יחיה בין החבלנים, יצלם אותם, יראיין אותם ויפיץ את רעיונותיהם ואת תלומותיהם ואת דבר רב בעולם כולו.

הידיעה על סרטו של גודאר עשתה לה כנפיים בעולם כולו, ואפילו עד משרד החוף הישראלי הגיעה.

הפקיד הראשון ששמע על כך, פקיד בכיר, מבוגר, שאל את השאלה הראשונה: „מי זה גודאר? את מי הוא מעניין?“ אבל במשרד החוף יש גם צעירים שחיים כבר במאה ה-20, וביוזמתם הוחלט לפנות

תגידו, אתם לא מרגישים שבארץ שלנו חסר משהו? נכון שיש לנו כבר טלוויזיה ב-שבת ועונש סביבתי בימי חול, אבל זה עוד לא הכל מה שהאיש צריך בחיים.

ישנם דברים שלכל העמים יש כבר מזמן, ורק לנו אין, כמו קירקס, למשל. אז אנחנו שמחים להודיעכם שהחסר בשטח זה עומד להתמלא בקרוב, ושגם לנו יהיה קירקס אמיתי כמו לכולם.

בקירקס יהיו נמרים, לוליינים, קוסמים וליצנים, אבל הדבר הכי יפה שיהיה בו זה מיכל אלמוג.

מיכל בת ה-21 יודעת לעשות דברים שאף אחד בארץ לא יודע, כמו הליכה על חבל ועוד כל מיני קונצים מסמרי-שער.

לפני שלוש שנים עוד עבדה כפקידה במשרדו של פורד דין, אבל הגורל הפגיש אותה עם הקוסם הנוראי הלולייני והמהפטינט טומי דיאבולו. הדיאבולו בחן את מיכל, והחליט שהוא מוכן ללמד אותה לשכב על חרבות, ועוד כל מיני דברים כאלה, אם זה באמת מה שהיא אוהבת.

מאז היא הופיעה עם טומי, הנחשים שלו, התייש שלו, התנין, ואפילו עם אשתו הידי. עד שהידי התגרשה מטומי ונטשה את כל האיננוטר החי.

עכשיו מיכל עסוקה בחזרות קדחתניות לקראת הפתיחה של הקירקס הקטן לילדים, שיתחיל בהופעותיו בחנוכה, ושל הקירקס הגדול, שיפתח באביב.

בשעות הפנאי היא מחפשת נמר קטן, כדי לאלף אותו, שיהיה מוכן. אולי אתם יודעים על אחד?

מיכל והתיש: חזרות אחרונות

ג'ון וויט (מימין) ב„קאובוי של הצות“ פר-הרבעה מיקצועי

פו האחרון, ושולח אותו, תמורת זה, למיש-הו שיסדר לו נשים על מנת להרוויח עליהן כסף. „המקצוע שלי“, אומר הנער לראצו, „אני פר הרבעה“, וקורץ לו בעין. אבל המקצוע של ראצו הוא רמאויות — ולאחר שהוא לקח מהצעיר את כספו, הוא שולח אותו אל משוגע ידוע, המכריח אותו להתפלל יחד עמו למאדונה.

אבל אל ראצו הוא חוזר. הוא פוגש בו שוב ומסכים לבוא עמו לחור שלו, בבית העומד להריסה. ראצו הוא ניו-יורק השנייה, ללא הזוהר וללא האשליות. הוא גולה שחפת, הוא צולע — הוא חי על גניבות פעוטות ורמאויות — ובעצם לא חי בכלל — במקום קר ואפל וטחוב, וגיו בק עובר לגור איתו באותו המקום, ומבלה עמו כמה ימים ראשונים של שנאה ובוו הדדי. עלוב חיים אחד בו לעלוב חיים שני. תלבושת הקארובי שלק לא עושה היום רושם על שום אשה, אומר ראצו, רק על כמה הומוסקואלים ברחוב 42.

אבל אחרי זה משלים הגיגולו עם גורלו, ובין השניים מתפתחת ידידות אמיתית, ש היא בעצם הרעיון של הסרט, והיא נראית יפה ומושלמת ויוקא משום שהיא מוצגת על רקע כל החלאה שמסביב. אבל ג'ון שלוינגר, הבמאי, אינו מאמין בסוף טוב בוודאי. הוא הראה איך החברה המודרנית אוכלת את אנשיה. בהרחק מההמון הסועה הוא נתן חופש לגעועים אל חברה אחרת החברה הכפרית, הטבעית, הפשוטה, של ה מאות הקידמות: בקאובוי של הצות הוא לא נעשה אופטימיסט יותר. העיר המודרנית שוחקת לדעתו את היושבים בה. הכל מזויין ומעוות בה. אין אהבה. יש כיבושים. אי יחסים בין אנשים, יש בנייהם עסקים. אנו מטפס על אדם, בעל על אשתו ואיש על אהובתו, וכולם רוצים להגיע, להצליח, במירוץ המטורף אל הפיסגה הזוהרת. ואנו נוצרת במקום הנורא הזה אינו ידידות יפו ואמיתית, כמו זו שבין ג'ו בק לראצו — אין לה שום סיכוי, וג'ון שלוינגר מבין את דעתו ונפסקות רבה.

כדאי לראות את הסרט לפחות בגלל משחקו המיוחד במינו של דסטין הופמן.

סרטים

עיר

אוכלת יושביה

קאובוי של הצות (גת, תל-אביב): ארצות-הברית). הסבת מתחיל כשג'ו בק, הי יפהפה של העיירה, מלביש את עצמו בבגדי קאובוי ומכין עצמו לנסיעה לעיר הגדולה. הוא החליט להפסיק להתבונן בעיירה הז קטנה. הוא החליט ללכת להראות את עצמו שם, אפיה שהסכף נמצא, והנשים היפות, ודירות הפאר שלהן.

הרדיו פתח לידו כל הזמן ומוכר לו

המתפלחים רהיכל

הנוער התל-אביבי מצא שיטה חדשה לחסוך דמי כניסה למופעים ב„היכל התרבות“.

הנערים ממתנינים בחוף עד שכל הי קהל ייכנס, ואז כשהחוף מעוברים ושבים איש אינו רואה, הם מטפסים על החי-לונות לעבר חדר ארתור רובינשטיין ש-בקומה השלישית.

מנסיונם למדו שהדלת בין החדר ל-מיסדרון נשארת פתוחה בזמן ההופעה. ומשם אין בעייה להגיע לאולם.

המתפלחים גילו את הפטנט כאשר „הצ'רצ'ילים“ עשו בחדר שעל שמו של רובינשטיין את החזרות שלהם לקראת הופעתם עם התזמורת. כמה מעריצים נלהבים טיפסו אז כדי לראות את „הצ'רצ'ילים“ ומצאו את הדרך פנימה. עכשיו משתמשים בזה למוסיקה קלא-סית.

הנוער: בעקבות הצ'רצ'ילים

פולי ומונה: שרימפס הגשש

רה לעבוד אצל גודיק באיי לייק מייק. יכון, מאז עברו אמנם שתיים בערך, אך לא איש כפשוטו ישכח חטאות נעורים. ברנע שהגיע מוס שולה, קם פשגל, לקח את אשתו והלך. הוא לא חזר אפילו לכבוד התאנים המיובשות והממולאות על שם יפה ורכונו. אחרי הכל, יש כבוד לבוראדם.

אינטנסיבית עם ידידתו מונה זילברשטיין. שולה חן דאגה כל הזמן איך ייצא המוס שוקולד שעל שמה, וחיכתה בחוסר סבלנות שיגיע. עד אז בלחה את הזמן באכילה ובשיחה עלייה עם כל הנוכחים חוץ מפשגל, והכל מפני שפשגל לא מדבר עם שולה, ופני שפניו נעצרו.